

særlige Omstændigheder og efter Sundhedskommissionens Beslutning, at denne Bestemmelse kan anvendes; men alligevel er det en temmelig mærkelig og vidtgaaende Bestemmelse. Man mærker i det hele, at dette Forslag er et Kompromis, hvor man ogsaa fra den anden Side, den Side, vi nærmest staa paa, har maattet slaa en Del af. Jeg skal her indskyde, at hvad vi kunne gaa med til fra vor Side, naar det viser sig, at man fra den anden Side viser nogen Imødekommen, som kan føre til Resultater i det væsentlige — derom er jo endnu intet sagt fra vor Side. Fremdeles skal jeg nævne § 20, hvor der er givet Bestemmelser om, at de unge Kvinder, der vel ere over 16 Aar, men endnu ikke 18 Aar gamle, naar de vise en Opførsel eller leve under Forhold, der skabe grundet Frygt for, at de ere eller let kunne blive sædelig fordærvede, skulle falde ind under Bestemmelserne i Loven af 6te Juni 1896 om Behandlingen af forsømte Børn“ og endvidere § 21, i hvilken der bestemmes, at „Staten opretter eller drager Omsorg for, at der forefindes en særskilt Anstalt, hvori Kvinder i Henhold til foregaaende Paragraf, for saa vidt det findes paakrævet, kan anbringes“, noget saadant have vi jo ikke faaet med, idet vi have opfattet det som liggende uden for vort Forslags Ramme. Endelig skal jeg nævne § 28, i hvilken det bestemmes, at i Militæretaten skal der af Kongen kunne gives særlige Regler om Lægeundersøgelse til Forebyggelse af venerisk Smitte. Jeg vil her indskyde — maaske det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner) vil kunne oplyse os derom, hvis ikke den højtærede Justitsminister kan det — at det var ønskeligt at faa at vide, med hvilken Lovhjemmel mae her i Landet foretager Undersøgelse af militære. Alle vi, der have været Soldater, vide jo, at vi have været Genstand for saadan Undersøgelse. Det kunde være rart at faa at vide, om dette er rent administrativt, eller om der virkelig foreligger nogen Lovhjemmel derfor. I alt Fald kan jeg sige, at det kan falde meget krænkende for mange; Mænd have jo dog ogsaa Blufærdighed.

Dette var, mine Herrer, hvad jeg vilde sige om den tilsigtede norske Lovgivning, som kan tjene til Vejledning for os, naar vi nu paa ny skulle til at overveje Sagen. Hvor meget Hensyn man mener at burde tage til det, der saaledes er oplyst, vil for en Del bero paa, hvor megen Udsigt der er til, at der ved Regeringens Bistand kan komme noget ud af Sagen.

Man vil sikkert finde, at vi ere villige til Imødekommen paa mangfoldige Punkter, men staa vi lige over for en afvisende Holdning, have vi paa den anden Side ingen Grund til at gøre vore Forslag til Genstand for en saa indgaaende Behandling, som vi maaske ellers vilde gøre.

Jeg skal endnu som ny Data siden i Fjor nævne en *Statistik*, som er opgjort af Overlæge Koren i Kristiania, en *Statistik*, der er meget glædelig ikke for Kjøbenhavn, men for os, der mene, at det System, vi have i Kjøbenhavn, er værre end det, de have i Kristiania, skønt de der ingen Kontrol have med den offentlige Prostitution. Den Sammenstilling af de statistiske Resultater fra Kjøbenhavn og Kristiania, som Overlæge Koren har opgjort, og som gælder Aaret 1898, falder saaledes ud, at i Kjøbenhavn var der 45 af 10,000, som led af erhvervet Syfilis, i Kristiania kun 39. For alle veneriske Sygdomme under et var Tallet for Kjøbenhavn 204, for Kristiania 175, og Forøgelsen fra det foregaaende Aar 1897 var i Kjøbenhavn fra 192—204, altsaa 12, i Kristiania derimod kun fra 172—175, altsaa 3. Med Hensyn til den arvelige Syfilis og den, der paaføres, som man kalder det uskyldigt, uden kønslig Omgængelse, have begge Steder 2 af 10,000 været angrebne: Det er en *Statistik*, som jeg tillægger ikke ringe Vægt til Forsvar for Kristiania-Systemet i Modsætning til vort. Fremdeles skal jeg nævne, som nyt siden i Fjor, en Skrivelse, jeg har modtaget fra Midnatsmissionens Bestyrelse. Da den er trykt, maa jeg antage, at adskillige af mine Kolleger have faaet en tilsvarende Skrivelse. Jeg skal ganske kort nævne, hvad den gaar ud paa. Den gaar mærkelig nok — ikke fordi det netop kommer mig overraskende, men det overrasker maaske mange andre — først og fremmest ud paa, at Utugt som Erhverv ikke bør straffes, og man anfører til Forsvar derfor følgende Grunde. For det første: „fordi der begaas en Uretfærdighed, naar ikke samtidig den straffes, som ved Pengenes Magt forleder til denne Overtrædelse“, for det andet — ja jeg springer noget over, jeg tager kun det væsentligste —: „fordi men vil blive forledt til — medens man straffer den fattige Skøge — at lade den Skøge gaa fri, som af en eller anden Libertiner underholdes med 6 à 10,000 Kr. om Aaret“. For det tredje: „fordi det er overordentlig vanskeligt at paavise, at et Fruentimmer udelukkende lever af Utugt som Erhverv, og Politiet derved — og det er det farligste — vil kunne naa hen til ad Omveje